

Dániel könyve – Hatvankilencedik rész

A nemzedéki ciklus leleplezése: az adventizmus négy utálatossága

Jeff Pippenger

2024-02-02

Isten soha nem változik, ezért az adventizmus a negyedik nemzedékében ítéltetik meg.

„És kiáltott a gyolcsba öltözött férfihoz, akinek író szelencéje volt az oldala mellett; és az Úr ezt mondta neki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és tégy jegyet azoknak a férfiaknak a homlokára, akik sóhajtoznak és jajgatnak mindazokért az utálatosságokért, amelyeket annak közepette cselekszenek. A többieknek pedig az én hallatomra ezt mondta: Menjetez utána a városon át, és vágjatok le; szemetek ne kegyelmezzen, és ne szánakozzatok: öljetek meg mind, öreget és ifjút, szüzeket, kisgyermekeket és asszonyokat; de egyetlen emberhez se közeledjetez, akin ott van a jegy; és az én szenthelyemen kezdjetez. Akkor kezdte az véneken, akik a ház előtt voltak.”

„Jézus hamarosan elhagyja a mennyei szentély kegyelmi székét, hogy felöltse a bosszúállás ruháit, és ítéletekben árássa ki haragját azokra, akik nem válaszoltak arra a világosságra, amelyet Isten adott nekik. »Mivel nem hamar történik meg az ítélet a gonosz cselekedet fölött, azért az emberek fiainak szíve teljesen arra indítatik bennük, hogy gonoszt cselekedjenek.« Ahelyett, hogy meglágyultak volna a türelem és a hosszan tűró elnézés által, amelyet az Úr irántuk gyakorolt, azok, akik nem félik Istent és nem szeretik az igazságot, megerősítik szívüket gonosz útjukon. Ám még Isten hosszan tűrésének is vannak határai, és sokan túllépik ezeket a határokat. Áthágták a kegyelem határait, ezért Istennek közbe kell lépnie, és igazolnia kell a maga becsületét.”

Az emoreusokról ezt mondta az Úr: „A negyedik nemzedékben térnek vissza ide, mert az emoreusok gonoszsága még nem telt be.” Jóllehet e nemzet bálványimádása és romlottsága miatt különösen feltűnő volt, mégsem töltötte be bűnének poharát, és Isten nem adta parancsát teljes megsemmisítésére. A népnek világosan meg kellett látnia az isteni hatalom megnyilvánulását, hogy menthetetlen maradjon. Az irgalmas Teremtő kész volt elhordozni gonoszságukat a negyedik nemzedékig. Azután pedig, ha nem mutatkozott volna változás jobbra, ítéletei rájuk szálltak volna.

A Végtelen tévedhetetlen pontossággal ma is számon tart minden nemzetet. Miközben irgalma megtérésre hívó felhívásokkal kínáltatik fel, ez a számla nyitva marad; de amikor a tételek elérnek egy bizonyos összeget, amelyet Isten megszabott, megkezdődik haragjának szolgálata. A számla lezárul. Az isteni türelem véget ér. Érdeklükben nincs többé irgalomért való esedezés.

„A próféta, végigtekintve a korszakokon, e kort látta maga előtt látomásában. E korszak nemzetei soha nem tapasztalt irgalmak részesei voltak. A menny legkiválóbb áldásaiban részesültek, de megnövekedett kevélység, kapzsiság, bálványimádás, Isten megvetése és alantas hálátlanság íratott ellenük. Gyorsan lezárják számadásukat Istennel.”

„Ám ami attól reszketek, hogy azok, akik a legnagyobb világosságban és kiváltságokban részesültek, beszennyeződtek az uralkodó gonoszság által. A körülöttük levő igaztalanok befolyása alatt sokan, még azok közül is, akik az igazságot vallják, kihültek, és magával sodorja őket a gonoszság erős áradata. Az igaz kegyességre és szentségre vetett általános megvetés oda vezet, hogy azok, akik nem kapcsolódnak szorosan Istenhez, elveszítik tiszteletüket törvénye iránt. Ha a világosságot követnék, és szívből engedelmeskednének az igazságnak, e szent törvény annál drágábbnak tünnék előttük, amikor így megvetik és félreteszik. Amint az Isten törvénye iránti tiszteletlenség egyre nyilvánvalóbbá válik, úgy lesz egyre határozottabb a választóvonal annak megtartói és a világ között. Az isteni rendelkezései iránti szeretet az egyik csoportban növekszik, amilyen mértékben a megvetésük növekszik a másik csoportban.”

„A válság gyorsan közeledik. A rohamosan növekvő számok azt mutatják, hogy Isten meglátogatásának ideje már csaknem elérkezett. Bár vonakodik büntetni, mégis büntetni fog, és pedig hamarosan. Akik a világosságban járnak, meglátják a közeledő veszedelem jeleit; de nem maradhatnak csendes, közönyös várakozásban a romlásra, önmagukat azzal vigasztalva, hogy Isten meglátogatásának napján oltalmazni fogja népét. Távol legyen! Fel kell ismerniük, hogy kötelességük szorgalmasan munkálkodni mások megmentéséért, erős hittel Istenhez tekintve segítségért. „Az igaz ember buzgóságos könyörgése nagy erővel bír.”

„Az istenfélelem kovásza nem veszítette el teljesen az erejét. Abban az időben, amikor az egyház veszélye és levertsége a legnagyobb, az a kis sereg, amely a világosságban áll, sóhajtozni és kiáltani fog a földön elkövetett utálatosságok miatt. De kiváltképpen az egyházért szállnak majd fel imáik, mert tagjai a világ szokása szerint cselekszenek.

E hűséges kevesek buzgó imái nem lesznek hiábavalók. Amikor az Úr bosszúállóként lép elő, oltalmazóként is eljön mindazok számára, akik a hitet tisztaságában megőrizték, és magukat szeplőtelenül megőrizték a világtól. Ebben az időben ígérte meg Isten, hogy bosszút áll az Ő választottaiért, akik éjjel és nappal Hozzá kiáltanak, noha hosszútűrően viseltetik irántuk.

„A parancs így szól: »Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és tégy jegyet azoknak a férfiaknak a homlokára, akik sóhajtoznak és kiáltanak mindazokért az utálatosságokért, amelyeket annak közepette cselekszenek.« Ezek a sóhajtozó, kiáltó emberek az élet ígét hirdették; dorgáltak, tanácsoltak és kérleltek. Némelyek azok közül, akik meggyalázták Istent, megbánták bűneiket, és megalázták szívüket Őelőtte. De az Úr dicsősége eltávozott Izráelből; noha sokan továbbra is folytatták a vallás külső formáit, ereje és jelenléte hiányzott.”

Bizonyságtételek, 5. kötet, 207–210.

Az Isten ítéletének szemléltetése, amelyet White testvér e szakaszban azonosít, a Jeruzsálem városára hozott ítélet, amely az utolsó napokban a Hetednap Adventista Egyház. Az ítélet a vasárnaptörvényről válik véglegessé, mert ott nyomatik rá Isten pecsétje és a fenevad bélyege. Ezékiel könyvének nyolcadik fejezete négy fokozódó utálatosságot azonosít. Az első vers hangsúlyozza, hogy a látomást közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt kell megérteni, amikor azonosítja a hatodik év hatodik hónapjának ötödik napját.

Ezékielnek nem lett volna szükséges belefoglalnia azt a történelmi vonatkoztatási pontot. Egyszerűen csak ezt írhatta volna: „És lőn, mikor házamban ültem, és Júda vénei előtttem ültek, hogy ott reám szállt az Úr Isten keze.” Az a tény, hogy belefoglalta a „666” előtti napra való utalást, prófétai hivatkozás a prófécia tanulmányozói számára. Azok számára való ez az utalás, akik győzelmet arattak a fenevad nevének száma fölött, ismerik a „666”-ot; ez a Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának egyik eleme, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulta előtt pecsételődik fel. Ők ezt tudják, mert ők Isten népe, akik Péter szerint „egykor nem voltak Isten népe.”

Péter első levelének második fejezetében azok, akik most Isten népe, „megízlelték, hogy kegyelmes az Úr”. Ők azok, akik prófétai értelemben „ették” Isten ígését, szemben azokkal, akik megtagadták Isten ígésének evését. Valamennyi próféta az utolsó napokról szól, és János hatodik fejezetében Jézus azt az üzenetet adta, hogy tanítványainak enniük kell az ő testét és inniük kell az ő véréből. Abban a fejezetben azok a tanítványok, akik megtagadták testének evését és vérének ivását, ezt a hatvanhatodik versben tették.

Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és többé nem jártak vele. János 6:66.

A bölcsek, akik az utolsó napokban Krisztus testét eszik és az ő véréből isszák, megértik, hogy Krisztus mint Palmon a Csodálatos Számláló, és felismerik az ő kézjegyet, amikor az eléjük tárul. A „665” szám Ezékiel nyolcadik fejezetének nyitó versében ott áll mindazok számára, akik látni kívánják, s legalább két fontos prófétai pontra mutat rá. Az első az, hogy az üzenetet úgy kell érteni, mint amely a vasárnapotörvény előtti időszakot öleli fel. A második az, hogy a „666” szám a Jelenések könyvében csupán egyike annak a két versnek, amelyet az minősít, hogy a „bölcsek” az utolsó napokban meg fogják érteni.

Itt van a bölcsesség. Akinak értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert embernek száma ez; és annak száma hatszázhatvanhat. Jelenések 13:18.

Azok a „bölcsek”, akik megértik a tudás növekedését az utolsó napokban, amikor Jézus Krisztus Jelenése feloldatik, tudni fogják, hogy a „666” fontos prófétai jelkép, mert győzelmet nyertek a szám fölött. Ezékiel ezért a nyolcadik fejezetben egy fokozódó lázadást vezet be, amelyet négy egyre növekvő utálatosság jelképez. A végső azonosítja a balgákat mint akik leborulnak a nap előtt, s ezáltal megjelöli Jeruzsálem (adventizmus) ítéletét az utolsó napokban. Ez az ítélet a negyedik nemzedékben következik be. A négy utálatosság a laodiceai adventizmus négy nemzedékének jelképe.

Az első nemzedék 1863-ban kezdődött, a Mózes „hétszeres” esküje elleni lázadással. Huszonöt évvel később nyilvánvalóvá lett az 1888-as lázadás. Harmincegy évvel később bekövetkezett az 1919-es lázadás, amelyet W. W. Prescott „The Doctrine of Christ” című könyve képvisel. Harmincnyolc évvel ezután, 1957-ben történt meg a „Questions on Doctrine” című könyv által képviselt lázadás. Most pedig megkezdjük annak bemutatását, hogy e négy határjel miként felel meg Ezékiel nyolcadik fejezetének négy utálatosságának.

1863-ban a laodiceai adventizmus egy új táblázatot vezetett be annak a két táblázatnak a felváltására, amelyek a Habakuk könyve második fejezetében található parancs beteljesedései

voltak: „Írd fel a látomást, és tedd világossá táblákra.” Az 1863-as táblázat elhagyta a „hét időt” a prófétai szemléltetésből, noha az a két szent táblázaton együtt szerepelt az 1260-zal, az 1290-nel és az 1335-tel. Habakuknál a parancs arra mutatott rá, hogy a táblák (többes számban) olyan módon kerülnek közzétételre, hogy „futhasson, aki olvassa azt”. Az 1863-as táblázat annyira célt tévesztett, hogy mellé magyarázó ismertetőre volt szükség. Nem volt lehetséges úgy ránézni az 1863-as táblázatra, hogy valaki külön ismertető nélkül „futhasson”.

És felele nékem az Úr, és monda: Írd fel e látomást, és védd táblákra világosan, hogy könnyen futhassa, aki olvassa azt. Habakuk 2:2.

Az 1863-as tábla hamisítvány volt, amelyet azért készítettek, hogy elfedje az igazat, éppen úgy, ahogyan William Miller az álmában látta. A két szent tábla annak a szövetségnek a jelképe volt, amelyet Krisztus kötött azzal a néppel, amely éppen elfoglalta helyét mint a föld fenevadjának igazi protestáns szarva. Ez a két tábla a Milleriták és Krisztus közötti szövetségi kapcsolat jelképe volt, aki 1844-ben hirtelen eljött az Ő templomába, és amikor eljött, a Szövetség Követe gyanánt jött el. Az ősi Izráel a modern Izráelt szemlélteti, és amikor Krisztus kivezette az ősi Izráelt Egyiptom szolgaságából, az előképe volt annak az időnek, amikor ki kellett vezetnie a modern Izráelt az ezerkétszázhatvan évnyi pápai uralom szolgaságából. White testvérnő ismételten fenntartja e két történetet mint egymással párhuzamos történelmet.

„Ránk ragyog a letűnt korszakokban felhalmozódott világosság. Izráel feledékenységeinek feljegyzése megőriztetett a mi tanulságunkra. Ebben a korban Isten kinyújtotta kezét, hogy minden nemzetről, ágazatról és nyelvről népet gyűjtsön magának. Az adventmozgalomban örökségéért munkálkodott, miként az izráelitákért is munkálkodott, amikor kivezette őket Egyiptomból. Az 1844-es nagy csalódásban népének hite próba alá vettetett, miként a héberéké a Vörös-tengernél.” Bizonyágtételek, 8. kötet, 115., 116. o.

Amikor az Úr szövetségre lépett az ősi Izráellel, két kőtáblát adott a szövetségi kapcsolat jelképeként. Amikor az Úr szövetségre lépett a modern Izráellel, két táblát adott a szövetségi kapcsolat jelképeként. A Tízparancsolat két táblája Habakuk két tábláját példázza. Röviddel a Vörös-tengeren való átkelés után adta nekik a két táblát, amelyet White testvérnő az 1844-es nagy csalódással hoz összhangba. Röviddel 1844 után, a prófétai történelem szempontjából, az Úr előhozta a második táblát. Az ősi Izráel Isten törvényének letéteményesévé tétetett, a modern Izráel pedig nemcsak Isten törvényének, hanem azoknak a nagy prófétai igazságoknak is letéteményesévé tétetett.

„Isten e napokban az Ő egyházát arra hívta el, miként az ősi Izráelt is elhívta, hogy világossággént álljon a földön. Az igazság hatalmas hasítóeszközével, az első, a második és a harmadik angyal üzenetei által elkülönítette őket az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe vonja őket Önmagához. Törvényének letéteményeseivé tette őket, és rájuk bízta az erre az időre szóló prófécia nagy igazságait. Miként az ősi Izráelre bízott szent kijelentések, ezek is szent letétet képeznek, amelyet közölni kell a világgal.” Testimonies, 5. kötet, 455.

Az első két parancsolat feltárja Isten gyűlöletét a bálványimádással szemben, és e két első parancsolatban kijelenti, hogy az ítélet a harmad- és negyedikiglen sújt, mert kijelenti, hogy Ő

féltőn szerető Isten.

„A törvény nem kizárólag a héberek javára hangzott el ekkor. Isten azzal tisztelte meg őket, hogy törvényének őrzőivé és megőrzőivé tette őket, de azt szent letétként az egész világ számára kellett megőrizniük. A Tízparancsolat előírásai az egész emberiséghez alkalmazkodnak, és mindnyájuk tanítására és kormányzására adattak. Tíz előírás, rövid, átfogó és tekintéllyel teljes, foglalja magában az ember kötelességét Isten iránt és embertársa iránt; és mindez a szeretet nagy alapvető elvére épül. ‘Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, és teljes lelkedből, és minden erődből, és teljes elmédből; és felebarátodat, mint magadat.’ Lukács 10:27. Lásd még 5Mózes 6:4, 5; 3Mózes 19:18. A Tízparancsolatban ezek az elvek részletesen kibontatnak, és az ember állapotára és körülményeire alkalmaztatnak.

„Ne legyenek néked idegen isteneid énelőttem.”

„Jehova, az örökkévaló, önmagában létező, teremtetlen Lény, aki maga mindenek Forrása és Fenntartója, egyedül jogosult a legfelsőbb tiszteletre és imádatra. Az embernek tilos bármely más tárgynak első helyet adnia érzelmeiben vagy szolgálatában. Bármit dédelgetünk is, ami Isten iránti szeretetünket csökkenteni hajlamos, vagy akadályozza a Neki járó szolgálatot, abból istent teszünk magunknak.”

„Ne csinálj magadnak faragott képet, sem semmiféle hasonmást arról, ami fenn az égben, vagy lenn a földön, vagy a föld alatt a vizekben van; ne borulj le előttük, és ne tiszteld azokat.”

„A második parancsolat megtiltja, hogy az igaz Istent képmások vagy hasonmások által imádják. Sok pogány nemzet azt állította, hogy képeik csupán alakok vagy jelképek, amelyek által az Istenséget tisztelik, Isten azonban kijelentette, hogy az ilyen imádat bűn. Az a törekvés, hogy az Örökkévalót anyagi tárgyak által ábrázolják, leszállítaná az ember Istentről alkotott fogalmát. Az elme, elfordulva Jahve végtelen tökéletességétől, inkább a teremtményhez vonzódnék, mint a Teremtőhöz. És amiként Istentről alkotott fogalmai alacsonyabbá válnának, úgy maga az ember is lealjasulna.”

„Én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok.” Istennek az Ő népéhez fűződő bensőséges és szent kapcsolatát a házasság képe szemlélteti. Mivel a bálványimádás lelki házasságtörés, Istennek az ellene való nemtetszését joggal nevezik féltékenységgnek.”
Pátriárkák és próféták, 305, 306.

Isten féltő szeretete különösen a bálványimádással szemben nyilvánul meg, és nem véletlen, hogy Ezékiel nyolcadik fejezetében az első utálatosság „a féltékenység bálványképe”.

És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján, amint házamban ültem, és Júda vénei előttem ültek, hogy ott rám szállt az Úr Isten keze. És láttam, és íme, egy alakot, mely olyan volt, mint a tűznek látszata: derekának látszatától lefelé tűz; és derekától fölfelé olyan volt, mint a fényesség látszata, mint a borostyánkő színe. És kinyújtotta egy kéz formáját, és megragadott fejem egyik hajfürtjénél; és a Lélek felemelt engem a föld és az ég közé, és Isten látomásaiban Jeruzsálembe vitt, a belső kapu bejáratához, amely észak felé néz; ahol a féltékenység bálványképének helye volt, amely féltékenységre indít. És íme, ott volt Izráel Istenének dicsősége, ama látomás szerint, amelyet a síkságon láttam. Akkor monda

nékem: Embernek fia, emeld fel most szemeidet észak felé. Én tehát felemeltem szemeimet észak felé, és íme, északra, az oltár kapujánál, a bejáratnál ott volt ez a féltékenységre indító bálványkép. Ezékiel 8:1–5.

A féltékenység képe az első abból a négy, fokozódó utálatosságból, amelyet Ezékielnek megmutatnak. A féltékenység képe az adventizmusban a fokozódó lázadás négy nemzedéke közül az elsőnek a kezdetét jelképezi. Az első nemzedék 1863-ban kezdődött.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Az ősi próféták mindegyike kevésbé a maga kora számára szólt, mint a miénk számára, úgyhogy prófétálásuk ránk nézve van érvényben. „Mindezek pedig példaképen estek rajtok: megíratnak pedig a mi intésünkre, a kikhez az időknek vége elérkezett.” 1 Korinthus 10:11. „A kiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem minékünk szolgáltak azokkal, a melyeket most hirdetnek néktek azok, a kik a mennyből küldött Szent Lélek által prédikálták néktek az evangéliomot; a mikbe angyalok vágyakoznak betekinteni.” 1 Péter 1:12....”

„A Biblia összegyűjtötte és egybefoglalta kincseit e végső nemzedék számára. Az Ószövetség történetének minden nagy eseménye és ünnepélyes története megismétlődött, és megismétlődik az egyházban ezekben az utolsó napokban.” Selected Messages, 3. könyv, 338–339.